

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

18 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir, Alerguș Constantin, Nicolaev Ghenadie, Moraru Petru

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală privind-o pe

Oleinicenco Galina Xxxx, născută la xxxx,
originară și domiciliată în s. xxxx, r-nul xxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.03.2014 – 11.05.2016 (prima instanță);
2. 14.07.2016 – 03.10.2016 (instanța de apel);
3. 03.05.2017 – 18.07.2017 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 11 mai 2016, procesul penal în privința lui Oleinicenco Galina pe art. 329 alin. (1) Cod penal, a fost încetat.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că prin rechizitoriu, Oleinicenco Galina se învinuiește că deținând funcția de specialist pentru reglementarea regimului funciar în cadrul primăriei s. Zoloteivca, fiind angajată prin dispoziția primarului Harcenco Tatiana din 15 aprilie 2011, prin urmare fiind persoană cu funcție de răspundere, manifestând o atitudine neglijentă față de atribuțiile sale de serviciu, contrar prevederilor Legii nr. 1308 din 25.07.1998 „Privind prețul normativ și modul de vânzare cumpărare a pământului” a întocmit borderoul de calcul a terenului cu modul de folosință pentru construcții, cu nr. cadastral 2338104.082 și suprafața de 0,2 ha, situat în intravilanul s. Nicolaevca, r-ul Anenii Noi. Astfel, Oleinicenco Galina interpretând eronat prevederile art. 6 al Legii nr. 1308, incorect a aplicat tariful pentru calcularea prețului normativ al pământului pentru o unitate grad hectar, fapt care a condiționat diminuarea prețului de vânzare cumpărare a terenului de la 214632 lei până la 7378 lei, astfel cauzând daune în proporții mari intereselor publice în valoare de 207254 lei.

Prima instanță a indicat că acțiunile inculpatei Oleinicenco Galina au fost încadrate în baza art. 329 alin. (1) Cod penal, - îndeplinirea necorespunzătoare de către o persoană publică a obligațiilor de serviciu ca rezultat al unei atitudini neglijente față de ele, dacă aceasta a cauzat daune în proporții mari intereselor publice.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura Anenii Noi, Mihai Nicolai, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Oleinicenco Galina să fie recunoscută vinovată de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) Cod penal, iar în conformitate cu prevederile art. 60 Cod penal, procesul penal în privința lui Oleinicenco Galina să fie încetat, din cauza intervenirii termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, invocând că:

- instanța de judecată, incorect a apreciat faptul că la 09 ianuarie 2014 în momentul punerii sub învinuire a lui Oleinicenco Galina în baza art. 329 alin (1) Cod penal, survenise deja termenul de prescripție. Conform sancțiunii acestui articol la data punerii sub învinuire, pedeapsa stabilită de către legiuitor pentru această infracțiune era de până la 3 ani, prin urmare conform art. 16 Cod penal, constituia o infracțiune mai puțin gravă;

- prescripția răspunderii penale constă în stingerea raportului juridic penal de conflict, născut prin săvârșirea unei infracțiuni, ca urmare a nerealizării lui într-un anumit termen prevăzut de lege;

- necesitatea apărării valorilor sociale și eficiența constrângerii penale reclamă o reacție promptă și inevitabilă față de orice infracțiune săvârșită, prin tragerea la răspundere și sancționarea infractorilor. Dacă însă, din diverse motive, tragerea la răspundere penală întârzie, trecerea timpului produce consecințe care pot pune sub semnul îndoielii utilitatea și legitimitatea constrângerii penale, fapt care și constituie prescripția;

- dacă intervine prescripția în cursul procesului penal, procurorul sau, după caz, instanța va dispune încetarea acestuia, învinuitul sau inculpatul are însă dreptul de a cere continuarea procesului penal și dacă se constată nevinovăția procurorul va dispune scoaterea de sub urmărire penală, iar instanța de judecată va pronunța achitarea;

- încălcând prezumția de nevinovăție și dreptul la un proces echitabil (art. 6 par. 2 Convenție), nu este posibil de dispus încetarea procesului constatând prescripția în cazul când învinuitul/inculpatul nu-și recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii;

- instanța de judecată urma să stabilească vinovăția inculpatei, care ar avea drept scop restabilirea echității sociale, așa cum la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța se bazează pe prevederile art. 61 și art. 75 Cod penal, care se referă la scopul pedepsei penale, criteriile generale de individualizare a pedepsei;

- în privința inculpatei, Oleinicenco Galina, prima instanță a aplicat eronat legea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința primei instanțe.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către prima instanță, neconstatându-se temeiuri de casare a sentinței, iar prima instanță a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punct de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, stabilind în mod just expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală a inculpatei, Oleinicenco Galina, și ca urmare încetarea procesului penal intentat în privința ultimei.

Astfel, instanța de apel a indicat că în privința inculpatei Oleinicenco Galina urmează a fi aplicată legea penală la momentul comiterii infracțiunii ce prevedea sancțiunea sub formă de amendă în mărime de până la 500 unități convenționale sau cu închisoare până la 2 ani, în ambele cazuri cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o activitate pe un termen de până la 3 ani, deoarece modificările ulterioare adoptate în sancțiunea art. 329 alin. (1) Cod penal, au înăsprit pedeapsa și nu au efect retroactiv.

În această ordine de idei, instanța de apel a conchis că conform art. 16 alin. (2) Cod penal, inculpata Oleinicenco Galina a fost învinuită de comiterea unei infracțiuni ușoare, iar faptele imputate inculpatei Oleinicenco Galina au fost comise la 08 iunie 2011.

În acest context, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, a constatat că termenul de tragere la răspundere penală a inculpatei Oleinicenco Galina a expirat la 08 iunie 2013, însă aceasta a fost pusă sub învinuire abea pe 09 ianuarie 2014, urmărirea penală fiind pornită la 17 iulie 2013, adică după expirarea termenului de tragere la răspundere penală.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că la data examinării sesizării Inspecției Financiare și la data emiterii ordonanței de pornire a urmăririi penale, termenul de prescripție de atragere la răspundere penală a expirat, iar organul de urmărire penală urma a refuza pornirea urmăririi penale, sau ulterior a înceta urmărirea penală.

La fel, instanța de apel a notat că este justă concluzia primei instanțe în ceea ce privește faptul că, procurorul în Procuratura Anenii Noi, la data înaintării învinuirii, 09 ianuarie 2014 urma să constate expirarea termenului de prescripție și conform art. 53 lit. g) Cod penal și art. 275 alin. (4) Cod de procedură penală, să înceteze urmărirea penală în privința inculpatei, pe faptul „săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) Cod penal”, însă contrar prevederilor art. 274 alin. (4) Cod de procedură penală, art. 53 lit. g) Cod penal, a pus-o sub învinuire pe Oleinicenco Galina la 09 ianuarie 2014 în baza art. 329 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a respins argumentul procurorului asupra faptului că nu a recunoscut-o pe Oleinicenco Galina vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) Cod penal, deoarece după cum s-a constatat supra, la data pornirii urmăririi penale în privința inculpatei termenul de prescripție de atragere la răspundere penală era expirat deja, iar urmărirea penală conform rigorilor legale nu urma a fi pornită.

Instanța de apel a mai relatat că inculpta Oleinicenco Galina, atât la faza urmăririi penale, cât și la faza judecării cauzei a înaintat cereri în care a solicitat încetarea urmăririi penale pe motivul expirării termenului de prescripție (f.d. 110, 160, 161, vol. I).

Subsidiar, instanța de apel a remarcat faptul că în speță nu sunt prezente careva temeiuri de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție.

În acest sens, instanța de apel a notat că sunt pertinente și prevederile pct. 54 din Hotărârea Curții Constituționale, nr.14 din 27.05.2014 pentru controlul constituționalității Art. II a Legii nr. 56 din 4 aprilie 2014 pentru completarea articolului 60 din Codul penal al Republicii Moldova (prescripția tragerii la răspundere penală) (Sesizarea nr.27a/2014), în care se statuează că: „(...) *necesitatea reglementării prescripției tragerii la răspundere penală reiese din chintesența acestei instituții, or răspunderea penală, ca mijloc de realizare a ordinii de drept prin constrângere, trebuie să intervină cât mai curând după săvârșirea infracțiunii. Justificarea prescripției este strâns legată de rațiunea represiunii penale, care, după trecerea unui interval îndelungat de timp de la săvârșirea infracțiunii, devine ineficientă în raport cu scopul pedepsei penale*”, precum și în pct. 55 din aceeași hotărâre se arată că, „*rațiunea reglementării prescripției răspunderii penale o constituie garantarea securității juridice prin fixarea unor termene pentru intentarea acțiunilor penale și prevenirea unor atingeri dreptului la apărare*”.

De asemenea, instanța de apel a menționat că starea de fapt reținută și de drept apreciată, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, verificate în apel, respectiv a conchis că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind constatarea circumstanțelor puse la baza sentinței de încetare, or considerentele primei instanțe sunt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității.

Mai mult, instanța de apel a notat că din conținutul cererii de apel și a materialelor cauzei penale rezultă că apelantul a invocat aceleași afirmații pe care le-a făcut în fața primei instanțe și la care aceasta a răspuns detaliat, respectându-se dreptul la un proces echitabil a părților, inclusiv sub aspectul motivării hotărârii de condamnare, sentința conținând răspunsuri amănunțite cu privire la fiecare argument invocat de părți, permițând părților să utilizeze eficient dreptul de apel.

Astfel, instanța de apel a stabilit că din conținutul hotărârii contestate se constată că exigențele art. 6 CEDO au fost respectate, din motiv că prima instanță a

dat o apreciere corectă probelor în cauză soluționând toate problemele ce urmează a fi rezolvate la adoptarea sentinței de condamnare, adoptând o hotărâre conformă cerințelor legii.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție, Bradu Valentina, care indicând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea totală a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată, invocând în argumentare că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii și acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- la motivarea soluției de respingere a apelului declarat de procuror, instanța de apel greșit a concluzionat că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de prima instanță, și nu a constatat temeiuri de casare a sentinței;

- prima instanță nu a dat o apreciere convenită art. 394 Cod de procedură penală, or aceasta deși a făcut referire la fapta inculpatei încadrată în baza art. 329 alin. (1) Cod penal, nu a descris fapta infracțională considerată ca fiind dovedită, în baza căreia urma să fie încetat procesul penal;

- în partea descriptivă a sentinței de încetare din 11 mai 2016, nu se cuprinde descrierea faptei;

- partea descriptivă a sentinței nu corespunde dispozitivului ei, deoarece prima instanță deși a considerat că vina inculpatei Oleinicenco Galina este dovedită pe deplin, în dispozitivul sentinței nu indică faptul că ultima se face vinovată de săvârșirea infracțiunii imputate;

- atât prima eroare admisă de către prima instanță prin nedescrierea corectă a circumstanțelor cauzei infracționale constatate ca fiind comise de inculpată, cât și neindicarea vinovăției inculpatei Oleinicenco Galina în săvârșirea infracțiunii incriminate, se echivalează după formă și conținut cu adoptarea de facto a unei sentințe de achitare, deși în realitate aceasta este o sentință de condamnare, iar aceste erori au fost lăsate în vigoare de instanța de apel, deși în apelul declarat se face referire la acestea;

- instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 24, 27, 99-101, 285, 391, 394 Cod de procedură penală, urma să stabilească fapta comisă de inculpată și să pună la baza actului de dispoziție emis, probele cercetate în prima instanță și în cadrul instanței de apel, dându-le o apreciere proprie, considerând că din probele administrate la materialele cauzei rezultă vinovăția inculpatei Oleinicenco Galina, deoarece aceasta atât în prima instanță, cât și în instanța de apel a declarat că nu recunoaște vina în comiterea faptei imputate.

7. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință inculpata Oleinicenco Galina care pledează pentru inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, invocând că în cererea de recurs sunt invocate aceleași motive ca și în cererea de apel, asupra cărora instanța de apel s-a expus prin decizia motivată, iar cererea de recurs a fost depusă peste termenul legal de declarare a recursului, or decizia instanței de apel a fost pronunțată la 03.10.2016, iar recursul a fost depus la 11.11.2016.

Astfel, consideră că recursul ordinar declarat de către procuror este neîntemeiat și inadmisibil, ca fiind declarat peste termen.

8. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic

superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Colegiul penal constată că aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel.

În urma verificării materialelor cauzei sub aspectele invocate, Colegiul penal lărgit relevă că în speță, recurentul critică decizia instanței de apel sub aspectul menținerii sentinței de încetare a procesului penal în privința lui Oleinicenco Galina pe învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) Cod penal, din motivul expirării termenului de prescripție, pledând pentru faptul că instanța de apel nu s-a expus pe motivele invocate în apelul declarat de procuror, precum și că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, indicând incidența temeiului de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, motiv din care solicită dispunerea rejudecării cauzei de instanța de apel în alt complet de judecată.

Verificând criticile recurentului, raportate la circumstanțele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că aceste alegații s-au confirmat, iar soluția instanței de apel nu poate fi menținută, deoarece este incident temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat pe motivele invocate.

În acest context, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel contrar cerințelor art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel de procuror (f.d. 204-205, vol. I) și nu a examinat nici chestiunile esențiale supuse atenției sale, cum ar fi:

„- dacă însă, din diverse motive, tragerea la răspundere penală întârzie, trecerea timpului produce consecințe care pot pune sub semnul îndoielii utilitatea și legitimitatea constrângerii penale, fapt care și constituie prescripția. Prescripția „înlătură răspunderea penală”. Aceasta presupune, prin ipoteză, existența răspunderii penale, deci existența unei infracțiuni ce constituie temei al răspunderii penale, însă această răspundere este înlăturată, adică suprimată, între altele, și prin efectul prescripției. În consecință, se stinge dreptul statului de a trage la răspundere pe infractor și de a-i aplica o pedeapsă;

- dacă intervine prescripția în cursul procesului penal, procurorul sau, după caz, instanța va dispune încetarea acestuia, învinuitul sau inculpatul are însă dreptul de a cere continuarea procesului penal și dacă se constată nevinovăția din același cod, procurorul va dispune scoaterea de sub urmărire penală, iar instanța de judecată va pronunța achitarea;

- încălcând prezumția de nevinovăție și dreptul la un proces echitabil (art. 6 § 2 din Convenție), nu este posibil de dispus încetarea procesului constatând

prescripția în cauzul când învinuitul/inculpatul nu-și recunoaște vinovăția în comiterea infracțiunii;

- instanța de judecată urma să stabilească vinovăția inculpatei, care ar avea drept scop cât restabilirea echității sociale, așa cum la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța se bazează pe prevederile art. 61 și art.75 Cod penal, care se referă la scopul și țelul pedepsei penale, criteriile generale de individualizare a pedepsei;

- în privința inculpatei Oleinicenco Galina, instanța a aplicat eronat legea”.

Astfel, asupra motivelor invocate în apel și acestor chestiuni esențiale relatate supra, instanța de apel nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat superficial, fără argumentarea cuvenită.

În continuare, Colegiul penal lărgit menționează că potrivit prevederilor art. 389 alin. (1), (4) pct. 3) Cod de procedură penală, „(1) Sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. (4) Sentința de condamnare se adoptă: 3) fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul penal sau al expirării termenului de prescripție.”

În acest sens, se reține că din sentința primei instanțe, (f.d. 201-202, vol. I), rezultă că deși prima instanță a adoptat o sentință de încetare a procesului penal, pe motivul expirării termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, ce nu este un temei de reabilitare, se indică în partea descriptivă că: „*Oleinicenco Galina se învinuiește conform rechizitoriului [...], utilizând formularea cerută de art. 394 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală, pentru o sentință de achitare.*

Totodată, din conținutul sentinței, reiese că prima instanță contrar cerințelor art. 332, 385, 391, 394 Cod de procedură penală, în partea descriptivă nu a constatat fapta comisă de inculpata Oleinicenco Galina, nu s-a expus asupra vinovăției inculpatei în fapta imputată, nefiind efectuată nici încadrarea juridică a faptei, iar instanța de apel, deși aceste aspecte-erori au fost invocate în apel, a omis să le înlăture și să se expună clar asupra lor, motive din care decizia instanței de apel nu poate fi menținută, urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării de către instanța de apel în alt complet de judecată.

Colegiul penal lărgit mai invocă că din decizia instanței de apel (f.d. 251, vol. I), rezultă că instanța de apel consideră: „*sentința de condamnare motivată, cu răspunsuri amănunțite la fiecare argument invocat de părți*”, „*prima instanță a dat o apreciere corectă probelor în cauză soluționând toate problemele ce urmează a fi rezolvate la adoptarea sentinței de condamnare, adoptând o hotărâre conformă cerințelor legii*”, ce nu corespunde realității, fiindcă în sentință nu există o faptă constatată și nici nu-i o concluzie asupra vinovăției, calificării acțiunilor, mai

avându-se în vedere că în speța dată inculpata Oleinicenco Galina nu recunoaște vinovăția de comitere a infracțiunii imputate.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit constată că prima instanță, judecând cauza, a statuat asupra soluției de încetare a procesului penal în privința lui Oleinicenco Galina pe învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin (1) Cod penal, însă fără a ține cont de circumstanțele de drept enumerate supra, nu a respectat structura legală a sentinței, iar erorile admise de prima instanță nu au fost corectate de către instanța de apel, care a menținut sentința, fără a se expune suficient pe motivele invocate în apel, eroare de drept ce nu poate fi corectată de instanța de recurs, motiv din care urmează a fi admis apelul declarat de procuror, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

9. La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale – asupra motivelor esențiale indicate în cererea de apel și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursul declarat, nominalizate în prezenta decizie, să țină cont de toate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală și jurisprudența CtEDO.

10. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Bradu Valentina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 octombrie 2016, în cauza penală privind-o pe **Oleinicenco Galina XXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **17 august 2017**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Nicolaev Ghenadie

Moraru Petru